

# Panium – Nummer fyra

## *En allians*

Jeff Pippenger

2025-03-04

I Paniums historia slöts en allians mellan Antiochos Magnus och Filip av Makedonien. Striden riktades direkt mot barnet Ptolemaios V av Antiochos, och Filip bidrog i den meningen att hans krigföring i andra delar av riket hindrade andra härar från att komma det egyptiska barnkonungadömet till undsättning. Detta innebär att Putin, den siste kungen i södern—förebildad av Egyptens barnkonung (barn betyder profetiskt den sista generationen)—besegras av Trump, framställd genom Antiochos Magnus, som besegrade Ptolemaios V vid Panium, liksom Reagan besegrade Sovjetunionen år 1989.

Filip betyder ”en älskare av hästar”, och ”hästar” symboliserar både militär och ekonomisk makt. Hästar drar vagnar och rids av soldater, och hästar för också varor till marknaden. ”Hästar” är en symbol för ”vagnar, skepp och ryttare”, vilket är Förenta staternas främsta symbol i dess ombudsrelation till kungen i norr, såsom framställs i vers fyrtio.

Trumps bundsförvant har två typifieringar i Filip av Makedonien och Herodes Filippos tetrarken. Vare sig det är Herodes Filippus eller Filip av Makedonien identifierar symbolen någon som älskar den makt som tillhandahålls honom av respektive Caesar eller Antiochos. Filip älskar hästar, och en Filip var från Makedonien, som intog en central och grundläggande roll i Alexander den stores rike.

Det var hans hemland, det rike som han ärvde av sin fader, Filip II, och språngbrädan för hans väldiga imperium. Makedonien, beläget i den norra delen av Grekland, utmärkte sig som det politiska och militära centrum där Alexander föddes (i Pella, 356 f.Kr.) och växte upp, och det tillhandahöll de första resurserna, manskapet och den organisatoriska struktur som drev hans erövringar framåt. I själva verket var Makedonien kärnan i Alexanders rike—dess utgångspunkt, dess militära drivkraft och den region som förankrade hans identitet som makedonisk kung, även när hans imperium växte långt utöver dess gränser.

Makedonien representerar den norra delen av Alexanders fyrdelade rike. Således är den ene Filippus tetrarken, vilket betyder ”en fjärdedel”, och den andre Filippus är ”en fjärdedel” av de fyra vindarna i Alexanders forna imperium.

Herodes representerar en som förkastar förbundet. Esau, den blodslinje som leder fram till Herodes, förkastade sin förstfödslorett. Redan i början av historien om ett utvalt förbundsfolk blir Esau en symbol för dem som förkastar det förbund som Kristus dog för att bekräfta. Just i det ögonblick då Gud skulle utvidga sitt utvalda förbundsfolk till tolv stammar gjorde Esau uppror. Vid det forntida Israels slut, när judarna vid korset hävdade att de inte hade ”någon annan kung än kejsaren”, blev den judiska nationen vid slutet den symbol som hade förebildats av Esau i början. Herodes släkttavla består av Esaus och judarnas blodslinje, en blodslinje som symboliseras av en

upprorisk förbundsbytare i början och ett upproriskt förbundsfolk i slutet.

Herodes den store pålade de skatter som förde Josef och Maria till Betlehem, och en av hans tre söner, Herodes Antipas, son till Herodes den store, regerade vid tiden för korset. Perioden i Kristi liv från hans födelse till hans död framställs symboliskt genom Herodes familj och identifierar därmed historien som tiden för det utvalda folkets visitation, en visitation som judarna i stort sett aldrig såg.

Herodes den store mördade barnen som en reaktion på Jesu födelse och upprepade därmed historien om Moses födelse, då Egypten dödade barn. Det första barnamordet var ett försök att mörda den förväntade utvalde, och det sista barnamordet var åter ett försök att mörda den förväntade utvalde. De etthundrafyrtiofyra tusen sjunger Moses och Lammets sång, och profetiskt representerar en ”sång” en erfarenhet. De etthundrafyrtiofyra tusen lever i en period som uppvisar parallella erfarenheter. En av dessa paralleller inträffade den 22 januari 1973 genom ett utslag från Högsta domstolen som tillät aborter i USA. Under de följande fyrtionio åren slaktades omkring 66 miljoner potentiella kandidater att vara bland de etthundrafyrtiofyra tusen genom federalt sanktionerad abort.

Makt symboliserar militär styrka:

Och vilddjuret som jag såg var likt en leopard, och dess fötter var såsom en björns fötter, och dess mun såsom ett lejons mun; och draken gav det sin kraft och sin tron och stor myndighet. Uppenbarelseboken 13:2.

Draken, som är det hedniska Rom, gav påvedömet tre ting, nämligen ”sin makt och sin tron och stor myndighet”. I vers tolv framställs USA, jordodjuret, som utövande all ”makt” inför vilddjuret före honom. Ändå är ordet ”makt” i vers två ett annat grekiskt ord än det ord som översatts med ”makt” i vers tolv. I vers två är ”makt” G1722: vilket betyder inför ansiktet på (bokstavligt eller bildligt): i närvaron av, i åsynen av.

Ordet ”makt” i vers tolv är ett annat grekiskt ord.

Och det utövar den första vilddjurets hela makt inför det och förmår jorden och dem som bor på den att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår hade blivit läkt. Uppenbarelseboken 13:12.

Ordet ”makt” G1832 här betyder (i betydelsen förmåga): privilegium, det vill säga delegerat inflytande: auktoritet, jurisdiktion, frihet, makt, rätt, styrka. Ordet ”makt” i vers tolv identifierar att jordodjuret är havsdjurets delegerade auktoritet — USA är havsdjurets representant genom ombud. USA utövar all den första vilddjurets delegerade auktoritet. I vers två gav det hedniska Rom tre ting åt påvedömet. Klodvig gav sin militära och ekonomiska styrka åt påvedömet år 496 i slaget vid Tolbiac. Konstantin gav bort imperiets ”säte” år 330, och Justinianus identifierade påven som kättarnas tillrättavisare och kyrkornas huvud genom ett dekret år 533. Klodvig år 496 är en förebild för Reagan år 1989. Reagan är en förebild för Trump.

Enligt Gregorius av Tours (som skrev nästan ett sekel senare) höll Klodvig på att förlora slaget och åkallade i sin förtvivlan den katolske Guden om hjälp. Hans hustru, Klotild, var en katolsk burgundisk prinsessa som hade uppmanat honom att omvända sig från hedendomen. Klodvig lovade att om han segrade, skulle han anta katolicismen. Stridens gång vände – vare sig genom gudomligt ingripande eller militär strategi – och Klodvig besegrade alemannerna, dödade deras kung och skingrade deras styrkor. Trogen sitt löfte omvände han sig till katolicismen och döptes, enligt traditionen på juldagen år 496 i Reims av biskop Remigius (S:t Remi).

Hans omvändelse utgjorde en vändpunkt och gjorde Klodvig till den förste katolske kungen bland de germanska härskarna (till skillnad från de arianskt kristna visigoterna eller ostrogoterna). Detta förde frankerna i samklang med den romerska kyrkan och vann åt honom stöd från den gallo-romerska befolkningen och påvedömet. Klodvigs dop betraktas ofta som den symboliska ”Frankrikes födelse” som en katolsk nation, vilket skilde det från andra barbariska riken som höll sig till arianismen eller hedendomen. Av denna anledning betecknar katolicismen Frankrike som ”den katolska kyrkans förstfödda”, och även som ”den katolska kyrkans äldsta dotter”.

När Klodvig år 496 blev påvedörets första ombudsmakt, förebildade han Reagan, som blev ombudsmakten år 1989. I historien om Reagan och påven Johannes Paulus II slöts en hemlig allians i syfte att störta konungen i söder. Från 1798 fram till söndagslagen är Tyrus sköka fördold, och hon är samma sköka som spårar sina rötter tillbaka till Makedonien, det nordligaste riket. Hon är konungen i norr, profetiskt fördold, men gör alltjämt anspråk på att vara ofelbar.

Påven representerar också ”dem som överger förbundet”, vilka, fastän de profetiskt är dolda genom de tre fullmaktskrigen, slutligen kommer att träda fram i historien om slaget vid Panium. I övergången från det kejserliga Rom till det påvliga Rom identifierar Daniel när det hedniska Rom närmade sig slutet på sin tid som det fjärde riket i Bibelns profetia.

Ty skepp från Kittim skall komma mot honom; därför skall han gripas av modlöshet och vända tillbaka och hysa harm mot det heliga förbundet. Så skall han göra; ja, han skall vända tillbaka och hålla sig till dem som överger det heliga förbundet. Daniel 11:30.

I uttrycket ”dem som överger det heliga förbundet” avses den katolska kyrkan. De som överger det heliga förbundet är Johannes Uppenbararens kompromissande församling i Pergamon, som enligt Paulus skulle avfalla innan syndens människa blev uppenbarad. Katolicismen utgörs av dem som har övergett förbundet, vilket framställs genom det angrepp som riktades mot Guds ord, och även mot sjundedagssabbaten, vilka båda utsattes för fortskridande angrepp från Konstantins tid och framåt. Tidigare i kapitel elva hänvisas också till ”förbundet”.

Och båda dessa kungars hjärtan skall vara inriktade på att göra ont, och de skall tala lögn vid samma bord; men det skall inte lyckas, ty ännu skall änden komma vid den fastställda tiden. Sedan skall han vända tillbaka till sitt land med stora rikedomar; och hans hjärta skall vara emot det heliga förbundet; och han skall utföra stora dåd och återvända till sitt eget land. Vid den fastställda tiden skall han återvända och komma mot södern; men det skall inte bli såsom förra gången eller såsom den senare. Daniel 11:27–29.

I dessa verser återvänder ”han” till sitt eget land, och senare återvänder han åter till sitt eget land. De två återvändandena representerar två segrar som därefter följdes av en triumferande ”återkomst” till staden Rom. Den första var slaget vid Actium år 31 f.Kr. mot Antonius och Kleopatra, och den andra var efter Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. Den ”bestämda tiden” i verserna är året 330, vilket anger avslutningen på den profetiska ”tid” i vers tjugofyra som motsvarar tre hundra sextio år.

De två kungar som talar lögner vid ett och samma bord gör det före den ”bestämda tiden”, ”ty ännu skall änden komma vid den bestämda tiden”. En fråga som bör övervägas är vad versen menar när den säger: ”Därefter skall han återvända till sitt land med stora rikedomar.” Betyder det att han vid den bestämda tiden skall återvända; eller betyder det att när de två väl har talat lögner vid bordet, då skall han återvända, och att återvändandet därför sker före den bestämda tiden.

Uriah Smith identifierar de två återvändandena som år 31 f.Kr. och år 70 e.Kr., vilket utgör en historia före år 330, vilket är den bestämda tiden. Smith påpekar också att ”återvändandet” i vers tjugonio ligger efter år 330 och att det inte är framgångsrikt såsom de återvändanden som följde på slagen vid Actium och Jerusalem. Vad detta innebär är att det före den bestämda tiden finns ett möte där lögner uttalas, vilket följs av att en av de två kungar som hade uttalat lögner återvänder med stora rikedomar, varefter han angriper det heliga förbundet, utför storverk och återvänder vid år 330, vilket är den bestämda tiden.

Han angriper därefter södern, men detta kommer att vara olikt slaget vid Actium eller Jerusalems förstörelse. Historien om år 70 e.Kr. i verserna framställer slutet på Guds utvalda förbundsfolk, representerat av ”det heliga förbundet” i avsnittet. I vers trettio har det hedniska Rom underrättelser med dem som överger det heliga förbundet. År 70 e.Kr. var det slutgiltiga slutet på det forntida bokstavligen Israel som Guds förbundsfolk, och vers trettio identifierar historien fyra århundraden efter år 70 e.Kr. De som överger förbundet i den historia som framställs i vers trettio är de som har övergett det förbund som ingicks mellan Gud och hans kristna folk. Det påvliga Rom är den kyrka som representeras av dem som överger det heliga förbundet i vers trettio.

Ty skepp från Kittim skall komma mot honom; därför skall han tappa modet och vända tillbaka och hysa harm mot det heliga förbundet. Så skall han göra; ja, han skall åter vända tillbaka och ha förstånd med dem som överger det heliga förbundet. Daniel 11:30.

Vers tjugonio för oss till året 330, vilket var den bestämda tiden som uppfylldes genom att Konstantin flyttade huvudstaden till Konstantinopel. Vid detta vägmärke skulle det hedniska Rom dras in i ett sydligt krig som inte skulle bli framgångsrikt såsom Actium och Jerusalem hade varit. Därefter angrips det hedniska Rom i vers trettio av Genserik, som inledde sitt sjökrig från Kittim, vilket i dag är känt som Karthago. Detta krig mot det hedniska Rom framställdes också som den andra basunen av de sju basunerna i Uppenbarelseboken. De fyra första av dessa basunmakter förde Västom till dess slut år 476. Av dessa fyra första basuner var den andra basunen, som är Kittims skepp, den mest förödande, ty Genserik tog herraväldet över haven och rikets rikedom sinade.

Konfronterad och bedrövad av skeppen från Kittim återvänder han och hyser förbittring mot det heliga förbundet. Detta uppfylldes i den historia som ledde fram till påvedömet maktövertagande år 538, genom ett krig mot Guds ord. Därefter återvänder han och har ”förstånd med dem som överger det heliga förbundet”. Detta samspel mellan det hedniska och det påvliga Rom uppfylldes år 533 genom Justinians dekret. Nästa vers, vers trettioett, fortsätter sedan med hur det hedniska Rom blev ”bedrövat”. I 2 Thessalonikerbrevet lär Paulus att det hedniska Rom ”höll tillbaka” påvedömet från att ta kontroll år 538. Efter att han har blivit bedrövad av ett angrepp från haven som slår sönder rikets ekonomi, hyser han förbittring mot det heliga förbundet, och därefter förstånd med dem som överger förbundet. I de följande verserna reser sig ”härar”, vilket representerar den makt som gavs åt påvedömet år 496 genom Klodvig, och de orenar den starka helgedomen, vilken i historien representerade staden Rom, och därefter skulle det hedniska Rom avlägsna hedendomens religion (det dagliga) från riket och ersätta den med katolicismen, och sedan sätter de påvedömet på tronen år 538.

När påvedömet fick makt år 538 gav det både ett profetiskt vittnesbörd och ett historiskt vittnesbörd, vilka återges i de verser vi nu betraktar. År 538 förebildas av år 31 f.Kr. och slaget vid Actium. I Daniel kapitel åtta, vers nio, skulle det hedniska Rom övervinna tre geografiska hinder för att inta jordens tron. Det första var Syrien i öster, därefter Juda och Jerusalem, följt av Egypten vid slaget vid Actium. Det påvliga Rom skulle också få tre horn avlägsnade, varav det tredje var goterna, som drevs bort från staden Rom år 538. Det hedniska Rom och det påvliga Rom utgör två vittnen som visar att slaget vid Actium överensstämmer med år 538, och år 538 åskådliggör söndagslagen i USA, när det moderna Rom härskar suveränt till dess att nådatiden avslutas.

Vi har avslutat en översikt över verserna tjugosju till trettioett.

I nästa artikel kommer vi att rikta vår uppmärksamhet på dessa verser och påbörja arbetet med att samordna avsnittet med historien i vers elva till femton.